

Carrière

Elke dag rond een uur of één schoof hij stapje voor stapje het café binnen. Zijn naam was Abe.

Zwaar hijgend zoals je vaker ziet bij zware shag rokers op wat oudere leeftijd. Hij liep steevast naar de hoek van de bar, bleef nog even staan om op adem te komen om zich vervolgens op de barkruk te vestigen. Op de hoek was zijn vaste plek, die kruk was voor hem gereserveerd. Vanuit dat standpunt kon hij de hele bar overzien en wat er buiten gebeurt. Als de bloemenman even zijn stal op de brug verliet en binnen kwam voor een borrel zag Abe wanneer er een klant tussen de uitgestalde emmers met bloemen vragend rondkeek "waar de verkoper?"

Dom als een varken maar pratend als een intellectueel die altijd wel een antwoord had; op de hoogte was van het wel en wee rond het café gebeuren en haar vaste klanten. Hij bleef hangen tot in de avond afhankelijk van de biertjes die hij kreeg aangeboden. Daar moest hij het van hebben want geld had hij zo goed als niet. Zijn rekening was meestal slechts vier of vijf biertjes, die hij ook keurig elke dag betaalde. Niets geen bonnetjes laten staan. Voor elke dag had hij een afgestemd budget in de knip. Voor de rest dronk hij mee met de anderen, 'geef Abe ook nog een biertje'.

Op een dag komt Abe binnen, puffend aangekomen bij zijn vaste plek vraagt hij mij een chocomelk voor hem in te schenken. Ik zie aan hem dat het niet goed gaat en het feit dat hij een chocomelk bestelt bevestigt dit. We schrijven het jaar 1977, het jaar dat ik mijn carrière in de horeca begon. Het café aan de Prinsengracht in de binnenstad kende ik al enkele jaren want ik woonde er schuin tegenover, het was één van m'n stamcafés. In het weekend werkte ik er wel eens.

Een prima baan bij het Parool heb ik ingeleverd omdat het in de horeca, met name achter de bar, nog duidelijker achter de pomp mij de aantrekkelijkste baan leek voor de rest van mijn leven. Hoe idealistisch kun je zijn?

Omdat ik graag aan de bar zit, sta of hang verbleef ik toch al veel van mijn beschikbare tijd, dus buiten werktijd, in het café aan de bar en wel om de volgende reden en nu ik dit zo schrijf vraag ik me af wat waren al die 'drogredenen' ook al weer? U als lezer, misschien wel ervaringskundig mag

het verder zelf bedenken en invullen. Geen haar op mijn hoofd dacht eraan dat de drang naar de toog werd ingegeven naar de trek in alcohol met de daarbij behorende roes. Een deelgenootschap in het café leek mij een goede volgende stap in mijn werkzame leven, zag al voor ogen dat ik de kroeg zou overnemen, zo dicht mogelijk bij de pomp. Monkey business, het cafébedrijf. Duistere boekhouding, inkooptrucs en wat je misschien niet direct weet zijn de dubieuze bedragen uit de inkomsten van gokautomaten, zeker in die tijd. Een compagnon die enigszins buiten de werkelijkheid leefde, werd mij later duidelijk.

Mijn alcohol inname lag al behoorlijk hoog maar daar dacht ik toen niet over na. Volgens mij dacht toen niemand daar over na!

Op een zomerse dag komt Abe binnen, hij vraagt om een chocomelk, dat is zijn dood geworden.

Hoewel ik me er prima vermaakte werden er op een gegeven moment geen vaten bier meer door de brouwerij geleverd omdat de rekeningen niet waren betaald. Het eigen gebruik was niet verrekend en dat drukte ook wel op de financiële liquiditeit. Café failliet en carrière in lucht verdampt. Geen bierpomp meer binnen handbereik en geen inkomsten meer. Er ontstaat een probleem in de interne aanvoer. Wat blijkt is dat wanneer het alcoholgehalte in het lichaam onder een bepaald peil komt er onthoudingsverschijnselen ontstaan, dacht eerst dat het griep was. Drie maanden later werd ik in bed gestopt in de Jellinek mannenkliniek voor alcoholisme aan de Keizersgracht 674. KCK